

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่อง “การฟื้นฟูวัฒนธรรมของไทอาหมในรัฐอัสสัม ประเทศอินเดีย” มีความมุ่งหมายที่จะทำความเข้าใจอุดมการณ์และภาคปฏิบัติการในการฟื้นฟูวัฒนธรรมของไทอาหม กลุ่มประชากรใหญ่สุดในเขตตอนบนของรัฐอัสสัม ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือของประเทศอินเดีย ซึ่งใช้ภาษาอัสสัมมีสื่อสสารแทนภาษาไทยมากกว่าสองศตวรรษ และส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดู นิกายไวษณพนิกาย ทว่ามีกระบวนการเคลื่อนไหวเพื่อฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมไทซึ่งขยายวงกว้างอย่างมากในอัสสัมยุคปัจจุบัน

พัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของการฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมของไทอาหมเกิดขึ้นตั้งแต่เมื่ออาณาจักรอังกฤษเข้าปกครองอัสสัมเมื่อต้นคริสต์ศตวรรษที่ 19 ต่อเนื่องจนถึงคริสต์ศตวรรษที่ 20 เมื่ออินเดียเป็นเอกราช ด้วยสถานภาพทางเศรษฐกิจการเมืองของชาวอาหม ซึ่งเคยเป็นชนชั้นปกครองตั้งแต่สมัยอาณาจักรเปลี่ยนแปลงไป บรรดาผู้นำ ปัญญาชน และนักวิชาการ จึงรวมกลุ่มก่อตั้งองค์กรและสมาคมต่าง ๆ ขึ้นเพื่อนิยามตนเองใหม่ และพยายามยกฐานะทางเศรษฐกิจ การเมือง กิจกรรมการเคลื่อนไหวการฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรม ดำเนินควบคู่กับการเรียกร้องให้รัฐชาติอินเดียปรับสถานภาพทางสังคมจากกลุ่ม “ล้าหลัง” (Other Backward Classes) เป็น “ชนเผ่า”(the Scheduled Tribe) เพื่อเข้าถึงสิทธิประโยชน์ด้านต่าง ๆ

องค์กรสำคัญที่เป็นแกนหลักทั้งอุดมการณ์และภาคปฏิบัติการทางวัฒนธรรมได้แก่ สมาคมวันออกพับลิกเมืองไท, สมาคมปอยพูราหลวงและ สมาคมหมอหลวงสามตระกูล

จากการศึกษาปฏิบัติการในการฟื้นฟูภาษาและวัฒนธรรมไทอาหมพบว่า ความพยายามในการสร้างอัตลักษณ์ทางชาติพันธุ์ไทอาหมให้ปรากฏในระดับสาธารณะเป็นกระบวนการที่มีความสลับซับซ้อน ทั้งในขั้นตอนการต่อรอง การใช้ เลือกลงร นิยาม ผลิตซ้ำความหมายเพื่อขีดเส้นแบ่งความเหมือน-ต่าง ระหว่างไทอาหมกับไม่ใช่ไทอาหม ผ่านเครื่องมือและสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรมจากอดีตมาใช้สอดรับกับภาวะปัจจุบันหลายประการ ได้แก่ อาหม-บุราณจี การเชิดชูวีรบุรุษของชาวอาหม โรงเรียนสอนภาษาไทย นิยามความเป็นไทในโบราณสถาน พิพิธภัณฑสถานเวทีสาธารณะ และตราสัญลักษณ์

ความพยายามเปิดปริณทลสาธารณะเพื่อประกาศตัวตนทางวัฒนธรรมด้วยการผลิตซ้ำอดีต ที่ผ่านการคัดสรร จัดวางตำแหน่งแห่งที่ การตอบโต้ทางสัญลักษณ์ และการต่อรองทางการเมือง หากพื้นที่ในการประกาศตัวตนของคนไทอาหมนั้นไม่ได้ขีดวงจำกัดขอบเขตเพียงกลุ่มของตนเองเท่านั้น ยังเป็นการประสานความร่วมมือระหว่างกลุ่มอีกด้วย

ในชุมชนปัตตาภูมิ เมืองสิปสาคู ซึ่งถือเป็น ศูนย์กลางในปฏิบัติการทางภาษาและ วัฒนธรรมของไทอาหม พบว่า พิธีกรรมเมด้าเมผี ประสบความสำเร็จในการสร้างพื้นที่ทาง วัฒนธรรมของไทอาหมท่ามกลางกระแสอิทธิพลของวัฒนธรรมฮินดูและอิสลามมีส ทว่ามีเงื่อนไข กำกับตามบริบทแวดล้อมของชุมชนแห่งนั้นอยู่ด้วย ส่วนประเพณีปี่ฮูที่นิยมแพร่หลายในอิสลาม ไท อาหมอาศัยพื้นที่นิยามความต่างและใช้การเชื่อมโยงกับแหล่งอ้างอิงภายนอกจำแนกอัตลักษณ์ ชาติพันธุ์ไทอาหมออกจากอิสลามมีส

การฟื้นฟูวัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ไทอาหมจึงเป็น การเมืองเรื่องอัตลักษณ์ เพื่อ ต่อรองอำนาจทางการเมือง และยกระดับสถานภาพทางสังคมของกลุ่มชาติพันธุ์ ภายใต้บริบททาง เศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรมของอิสลาม รัฐชาติอินเดีย ผ่านกระบวนการเคลื่อนไหวทั้ง ในระดับปัจเจกและสาธารณะโดยอาศัยเครื่องมือและสัญลักษณ์ทางวัฒนธรรม หากกระบวนการ ดังกล่าวไม่ได้เป็นปฏิบัติการที่สำเร็จรูป มีความซับซ้อน ประเพณีและพิธีกรรมที่ปรากฏเป็น ประดิษฐกรรมทางวัฒนธรรมที่ผลิตซ้ำอดีตตามแบบแผนเดิมเพื่อตอบสนองบริบทและสถานการณ์ ใหม่ ที่เปลี่ยนไป

Abstract

This propose of dissertation is to understand the ideology and operation regarding to the process of old Tai cultural revival of Tai Ahom , the largest population in Upper Assam, North East India that communicate with Assamese language instead of Tai language two century ago and almost perform Hindu Vaisanaism.

Since 19th century the movement for the cultural revival of Tai Ahom based on the historical consciousness and socio-political status after British colonial time until the Indian independence. The Ahom elites have important roles to establish many organizations to direct and stimulate a separate ethnic identity for Tai Ahom in Assamese dominated society. Tai Ahom organizations want to change their status from being Other Backward Classes to the Scheduled Tribe status for qualifying to share the economical and social priviledge for minority support of Indian government.

Three main organizations involve in the cultural revival are Eastern Tai Literary Association or Ban Ok Pup Lik Mioung Tai , All Assam Phuralung Association and All Assam Mohan Deodhai Bailung Association.

The movement for the cultural revival of Tai Ahom tries to use ethno-historical conscious as well as language and culture such as Ahom-Buranji, Ahom historical hero, Tai museum, Tai Ahom language training program, literacy and journals to intenfify the Ahom self identity.

Patsaku is used as thecenter for organizing traditional Ahom rituals, seminar and social gathering to stress on being Ahomness for intantify the Ahom cohesionness. Me-Dam-Me-Phi are Ahom ritual and Bihu , a popular festival in Assam is performed to solidify Ahom ethnic identity at Patsaku where Ahom people from all over Assam come to join these important gathering.

Ahom leaders are behind these public gathering in order to evaluate the performance as success or problem and choose the better organize the future plan.

Thus the cultural revival of Tai Ahom are connected with political and social implication as to improve socio-economic position of Tai Ahom in Assam state in order to

reach their political goal. Tai Ahom try to gather support from other minority group as well as Hindu, majority group in Assam state. Tai Ahom try to avoid conflict with various ethnic group in Assam.